

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: X. Y.

proti
žalovanému: Český telekomunikační úřad
sídlem Sokolovská 219, Praha 9

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci žádosti o informace podané žalobcem u žalovaného dne 4. 1. 2017

takto:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost rozhodnout ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku o žádosti žalobce ze dne 4. 1. 2017, a to v části, ve které žalobce požadoval informace o tom, zda notifikaci o výši čistých nákladů za rok 2013 předcházelo upozornění ze strany Komise Evropské unie, a pokud takové upozornění existovalo, žádal zaslání fotokopie všech dokumentů zaslaných české straně Komisi, v nichž se takové upozornění objevilo.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 2 000 Kč.

III. Žalobci se vrací přeplatek na soudním poplatku ve výši 1 000 Kč.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se u zdejšího soudu domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného, která má spočívat v tom, že žalovaný nevyřídil jeho žádost ze dne 4. 1. 2017 v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“).
2. Součástí této žádosti byl *inter alia* i požadavek na „[s]dělení, zda této žádosti o notifikaci [poskytnuté státní podpory, která vyplývá z rozhodnutí žalovaného o výši čistých nákladů za rok 2013] předcházelo či nikoliv upozornění ze strany Komise EU, že takovou povinnost česká strana má. Pokud takové upozornění existovalo [...] [žádal žalobce] o zaslání fotokopie všech dokumentů zaslaných české straně Komisi, v nichž se takové upozornění objevilo.“.
3. Žalovaný shora uvedenou žádost vyřídil tak, že žalobci sdělil, že Česká republika dosud žádost o notifikaci svého rozhodnutí o čistých nákladech za rok 2013, vydaného podle § 34b odst. 6 zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o poštovních službách“) nepodala, přičemž Komise Evropské Unie (dále jen „Komise“) na povinnost notifikace neupozorňuje, neboť se má za to, že členské státy si jsou obecně vědomy této povinnosti.
4. Proti způsobu vyřízení žádosti podal žalobce stížnost podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb. Nadřízený správný orgán, předseda Českého telekomunikačního úřadu, se nicméně se stížností žalobce neztotožnil a dne 27. 2. 2017, pod č. j. ČTÚ-6896/2017-603, potvrdil postupu povinného subjektu dle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

5. Žalobce ve své žalobě uvádí, že jeho spor s žalovaným se týká rozhodnutí o výši čistých nákladů za rok 2013 vydaného podle § 34b odst. 6 zákona o poštovních službách. Toto rozhodnutí přitom podle žalobce podléhalo – v souladu s unijními pravidly stran nedovolené státní podpory – notifikaci Komisi. Žalobce přitom tvrdí, že věděl, že pracovníci žalovaného příslušnou notifikaci Komisi nepodali, ačkoliv na povinnost jí podat byli Komisi upozorněni.
6. Žalobce zdůrazňuje, že žalovaný se mýlí, pokud je toho názoru, že nebyla-li žádost o notifikaci dosud podána, pak nemohlo žádné upozornění předcházet. Podle žalobce se přitom běžně v českém jazyce užívá výraz „jedna událost předcházela druhé události“ i v situacích, kdy druhá událost dosud nenastala. Tím spíše pak v případě, kdy se oprávněně očekává, že tato druhá událost nastane už v blízké budoucnosti.

7. Žalobce odmítá argumentaci žalovaného, podle kterého se žalobce ve své stížnosti snažil přeformulovat svoji otázku. Odkazuje přitom na § 556 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v rozhodném znění (dále jen „občanský zákoník“). Zdůrazňuje přitom, že jeho úmyslem bylo požadované informace získat; naopak jeho úmyslem v žádném případě nebylo podmiňovat poskytnutí informací tím, že nenastalo něco, o čem dobře ví, že nenastalo.
8. Žalobce proto navrhuje, aby soud přikázal žalovanému rozhodnout o jeho žádosti ze dne 4. 1. 2017, pokud jde o otázku č. 2, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku s tím, že žalovaný je mu povinen nahradit náklady řízení.
9. Žalovaný ve svém vyjádření zdůrazňuje, že otázkou č. 2 se žalobce domáhal poskytnutí informace, zda notifikaci výše čistých nákladů České pošty, s. p. za rok 2013 Komise, přecházelo upozornění ze strany Komise. Na základě jazykového i teleologického výkladu formulace žádosti žalovaný jednoznačně dospěl k tomu, že žalobce požadoval zpřístupnění dokumentů Komise, které předcházely datu podání žádosti o notifikaci čistých nákladů za rok 2013. Žalobce tedy vycházel z předpokladu, že taková žádost již byla podána a svůj dotaz i takto koncipoval, když výslovně ohraničil rozsah požadovaných dokumentů do data podání žádosti o notifikaci ve věci čistých nákladů za rok 2013. Žalovaný mu proto k otázce č. 2 sdělil, že Česká republika dosud formální žádost o notifikaci veřejné podpory v podobě úhrady čistých nákladů za rok 2013 nepodala.
10. Podle žalovaného žalobce požadoval na otázku č. 2 informaci ano/ne, a tuto odpověď („ne“) obdržel. Je přitom třeba si uvědomit, že to byl právě žalobce, který rozsah požadovaných informací časově omezil do data podání žádosti o notifikaci čistých nákladů za rok 2013. K tomu žalovaný dodává, že skutečnost, že žalobce svoji žádost o poskytnutí informací upřesnil, resp. pozměnil v rámci řízení o stížnosti, je bez právního významu, neboť předmětem řízení o stížnosti je pouze přezkum postupu povinného subjektu při vyřizování (původní) žádosti o informace, nikoliv vyřizování nových žádostí o informace.
11. Žalovaný připomíná, že žalobce v průběhu správního řízení a rovněž i v žalobě zmínil, že má informace o tom, že existuje několik upozornění na povinnost notifikace čistých nákladů za rok 2013 ze strany Komise a že mu je žalovaný odmítá poskytnout. Za jeden z takových důkazů pak žalobce považuje dopis Generálního ředitelství Komise pro vnitřní trh, průmysl, podnikání a malé a střední podniky (dále jen „DG GROW“) z 25. 9. 2015. Podle žalovaného mu ovšem tento dopis byl zaslán v reakci na změnu zákona o poštovních službách (financování čistých nákladů od roku 2015 ze státního rozpočtu) a obsahoval pouze obecnou informaci, že veřejná podpora z kompenzačního fondu podléhá určitým pravidlům z oblasti veřejné podpory.
12. Závěrem žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
13. V replice žalobce nad rámec již dříve uvedené argumentace zdůrazňuje, že žalovaný záměrně poskytl zdejšímu soudu neúplnou citaci dopisu DG GROW ze dne 25. 9. 2015. Dále osvětlil okolnosti vzniku tohoto dopisu a dále odkázal dopis Generálního ředitelství Komise pro hospodářskou soutěž ze dne 16. 12. 2015 ve věci SA.42756.
14. Ve svém dalším vyjádření z 24. 8. 2018 pak žalobce poukázal na rozhodnutí Komise ze dne 19. 2. 2018 C(2018) 753 final, SA.45281 (2017/N) a SA. 44859 (2016/FC)(dále jen rozhodnutí „Komise ze dne 19. 2. 2018“). Podle žalobce z tohoto rozhodnutí vyplývá, že Česká republika požádala o předběžnou notifikaci státní podpory ve formě tzv. čistých

nákladů za rok 2013 dne 29. 4. 2016. Konečnou žádost o notifikaci měla Česká republika podat dne 18. 12. 2017.

15. Žalovaný ve své duplice odmítl tvrzení žalobce jako nepravdivá. Žádost ze dne 29. 4. 2016 nebyla notifikací, ale pouze tzv. prenotifikací. Navíc dopisem ze dne 29. 4. 2016 ve skutečnosti nedošlo k notifikaci čistých nákladů za rok 2013, nýbrž tímto dopisem byla změněna dříve učiněná notifikace úhrady čistých nákladů za období 2015-2017 na prenotifikaci
16. Vzhledem k podané stížnosti na kompenzační fond za období 2013 – 2014 (vedené pod SA.44859) a následnému šetření Evropské komise začala Evropská komise projednávat i úhradu čistých nákladů za období 2013 a 2014 bez toho, aby česká strana musela podávat ať už (formální) žádost o notifikaci nebo (neformální) prenotifikaci. Tuto informaci si lze ověřit u Evropské komise nebo u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.
17. Pokud tedy na žalobcovu otázku č. 1: „kdy byla Evropská komise požádána o notifikaci čistých nákladů za rok 2013“, žalovaný odpověděl, že „Česká republika dosud formální žádost o notifikaci veřejné podpory v podobě úhrady čistých nákladů za rok 2013 nepodala.“, je tato informace pravdivá a zcela vyčerpávající. V případě čistých nákladů České pošty za rok 2013 nebyla vzhledem k podané stížnosti a následnému pokynu Evropské komise podána ani žádost o notifikaci, ani žádost o prenotifikaci čistých nákladů za rok 2013. Žádost ze dne 29. 4. 2016 byla pouze procesní žádostí týkající se změny režimu projednávání žádosti ze dne 30. 7. 2015 (notifikace čistých nákladů za rok 2015 – 2017) z notifikace na prenotifikaci.
18. Nelze klást k tíži žalovaného, že respektoval znění otázky žalobce, který formuloval svoji žádost o informace tak, že požadoval zpřístupnění dokumentů Evropské komise, které předcházely datu podání neexistující žádosti o notifikaci čistých nákladů za rok 2013 Českou republikou. Žalobce sice nemohl vědět, že žádost o notifikaci čistých nákladů za rok 2013 ve skutečnosti nebyla podána, ale v okamžiku, kdy mu žalovaný tuto informaci v přípisu ze dne 27. 1. 2017 sdělil, žalobce mohl, v případě nespokojenosti s odpovědí v důsledku úzce formulované otázky, podat novou žádost o poskytnutí informací a zvolit obecnější formulaci otázky. Namísto toho žalobce zvolil podání stížnosti podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, kde si stěžuje, že mu jsou odpírány informace a nyní si dopisuje s žalovaným skrze Městský soud v Praze.
19. Ve svém vyjádření ze dne 3. 12. 2018 žalobce nad rámec již dříve uvedené argumentace uvedl, že tvrzení žalovaného, podle kterého Komise začala notifikaci čistých nákladů za rok 2013 řešit bez toho, aniž by o to česká strana požádala, je zavádějící. Navíc žalobce zdůraznil, že se neptal, zda řízení vedené Komisí probíhalo od 29. 4. 2016 v režimu notifikaci či prenotifikace. To bylo podle něho naprosto nepodstatné. Žalobce zdůrazňuje, že se ptal, zda toto řízení bylo zahájeno až po upozornění Komise, že rozhodnutí podléhá notifikaci.
20. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 19. 12. 2018 v reakci na vyjádření žalobce ze dne 3. 12. 2018 odkázal na svá předchozí vyjádření a na odůvodnění napadených rozhodnutí.

III.

Posouzení žaloby

21. Městský soud v Praze nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o žalobě na ochranu proti nečinnostem správního orgánu a shledal, že žaloba byla podána včas, [§ 80 odst. 1 zákona

č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Zároveň žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti (§ 79 odst. 1 s. ř. s.), když bez kladného výsledku uplatnil stížnost podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb.

22. Soud přezkoumal tvrzenou nečinnost žalovaného a vycházel přitom ze zjištěného skutkového stavu, který tu byl v době ke dni tohoto rozhodnutí (§ 81 odst. 1 zákona s. ř. s.). Soud o věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žádný z účastníků ve stanovené lhůtě nevyjádřil, že s takovým projednáním věci nesouhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
23. Žaloba je důvodná.
24. Ze správního spisu zjistil zdejší soud následující, pro projednávanou věc podstatné, skutečnosti:

(i) Ve své žádosti ze dne 4. 1. 2017 žalobce požadoval: 1) „[...] sdělení, kdy byla Komise EU požádána českou stranou o notifikaci poskytnutí státní podpory, která vyplývá z rozhodnutí ČTÚ o výši čistých nákladů za rok 2013, jakož i o poskytnutí fotokopie dokumentu, jímž se tak stalo [...]“; 2) „[...] sdělení, zda této žádosti o notifikaci předcházelo či nikoliv upozornění ze strany Komise EU, že takovou povinnost česká strana má. Pokud takové upozornění existovalo, prosím o zaslání fotokopie všech dokumentů zaslaných české straně Komisí, v nichž se takové upozornění objevilo [...]“; 3) „[...] sdělení, zda je pravdivá informace v médiích, podle níž česká strana svou žádost o notifikaci státní podpory vyplývající z rozhodnutí ČTÚ o výši nákladů za rok 2013 vzala zpět; pokud je tato informace pravdivá, žádám o sdělení, kdy se tak stalo.“.

(ii) V odpovědi ze dne 26. 1. 2017 na žalobcovu žádost ze dne 4. 1. 2017 žalovaný k otázce č. 1 uvedl: „Česká republika dosud formální žádost o notifikaci veřejné podpory v podobě úhrady čistých nákladů za rok 2013 nepodala. Dne 30. 7. 2015 předložila notifikaci úhrady čistých nákladů za období 2015 až 2017. Toto řízení bylo z důvodu potřeby komplexního řešení celé problematiky převedeno do tzv. prenotifikace, a to s ohledem na obvyklou praxi Evropské komise v odvětví poštovních služeb.“. A k otázce č. 2 uvedl: „Jak je uvedeno v informaci poskytnuté k otázce 1, Česká republika dosud formální žádost o notifikaci veřejné podpory v podobě úhrady čistých nákladů za rok 2013 nepodala. Úřad v této souvislosti odkazuje na nařízení Rady (EU) 2015/1589, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 Smlouvy o fungování Evropské unie. Vzhledem k tomu, že se má za to, že členské státy si jsou obecně vědomy povinnosti notifikovat veřejnou podporu, Evropská komise na tuto povinnost neupozorňuje. V případě konkrétních podezření přezkoumává protiprávní veřejnou podporu podle výše uvedeného nařízení z vlastního podnětu.“.

25. Podstata sporu v projednávané věci spočívá v otázce, zdali žalovaný řádně vyřídil shora citovanou žádost žalobce ze dne 4. 1. 2017, pokud jde o informace požadované pod bodem 2), či nikoliv. Mezi stranami je zejména sporné, jak je třeba vyložit dotčenou žalobcovu žádost o informace a popř. zdali byla naplněna žalobcem pod bodem 2) jeho žádosti zmiňovaná podmínka notifikace úhrady čistých nákladů za rok 2013.
26. Úvodem zdejší soud připomíná, že Nejvyšší správní soud v minulosti upozornil, že „formulace žádosti o informace je plně v kompetenci tazatele, je tedy na něm, aby okruh

požadovaných informací co nejpřesněji vymezil“ s tím, že „míra konkretizace požadovaných informací přímo určuje míru konkrétnosti poskytnutých informací“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2015, č. j. 1 As 239/2014 - 37). Nejvyšší správní soud v tomto směru judikuje, že „povinný subjekt je při vyřizování srozumitelné a zřejmé žádosti vázán její formulací. Bylo by nad rámec jeho povinností poskytovat informace stěžovatelem výslovně nepožadované. Pokud by se měl každý dotázaný správní orgán nad rámec formulace žádosti o informace zaobírat tím, co vlastně žadatel chce vědět, mohlo by lehce dojít k zcela zbytečnému zavalení povinných orgánů nadbytečnou prací“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 As 47/2013 - 52). Městský soud v Praze přitom v této souvislosti ve své předchozí rozhodovací praxi doplnil, že „po žalobci – právním laikovi - nelze takovou míru právních znalostí požadovat. Správní orgány měly tedy žádost – pokud nepostupovaly podle § 14 odst. 5 písm. b) citovaného zákona – vyložit způsobem co nejširším, aby ji bylo možno posoudit věcně, nikoliv ji z formálních důvodů odmítnout“ (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2013, č. j. 3 Af 15/2011 - 37, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2020, č. j. 10 A 167/2019 -53).

27. V nyní posuzované věci neměl žalovaný jako povinný subjekt podle všeho žádné pochybnosti o tom, jakých informací se žalobce žádostí domáhá. Nevyjádřil procesně relevantním způsobem žádné pochybnosti o tom, že by žádost byla příliš obecná, nesrozumitelná či že by z ní snad nebylo zřejmé, jakých informací se žalobce prostřednictvím podané žádosti domáhá. Na druhou stranu žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný si jeho žádost o informace formulovanou v bodě 2) vyložil nesprávně. Podle žalobce žalovaný pochybil, když mu žádné fotokopie dokumentů zaslaných Komisí (o nichž se žalobce domnívá, že existují) nezaslal toliko s poukazem na to, že úhrada čistých nákladů za rok 2013 nebyla Komisi notifikována. Jinak řečeno, žalobce tvrdil, že mu měl žalovaný poskytnout fotokopie všech dokumentů zaslaných české straně Komisí, které obsahovaly upozornění ze strany Komise na povinnost notifikace čistých nákladů za rok 2013.
28. Zdejší soud se názorem žalobce neztotožňuje. Jak plyne ze shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu, je plně na tazateli, kterak svůj požadavek formuluje. Pokud svůj požadavek formuluje tak, že mu mají být poskytnuty fotokopie všech dokumentů zaslaných Komisí před notifikací, správní orgány nijak nepochybily, když došly k logickému závěru, podle kterého nebylo-li notifikováno, pak nemohlo žádné upozornění Komise (jehož poskytnutí se žalobce domáhá) této notifikaci předcházet. Byl to právě žalobce, kdo svojí žádost vymezil takovým způsobem, že konkretizaci dotčených dokumentů navázal na notifikaci čistých nákladů za rok 2013 Komisi. Podstatné tedy není, co žalobce vlastně chtěl vědět (resp. jaké informace ve skutečnosti zamýšlel získat), nýbrž to, jak svojí žádost formuloval.
29. Na tomto místě je ovšem třeba současně odmítnout argumentaci žalovaného, který zdůrazňoval, že je třeba rozlišovat mezi tím, zda byla státní podpora notifikována či prenotifikována. Jak plyne z čl. 108 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“), Komise musí být včas informována (notifikována) o záměrech státu poskytnout nebo upravit existujícím státní podpory, aby mohla řádně plnit svou kontrolní úlohu a tyto záměry posoudit. Vedle toho Komise sama provádí kontrolní činnost režimů veřejné podpory jednotlivých členských států, vyžaduje od nich pravidelné informace a je adresátkou stížností konkurentů (nebo jiných třetích stran) na nelegálně poskytnutou pomoc. Má-li za to, že záměr státní podpory není s ohledem na článek 107 SFEU slučitelný

s vnitřním trhem, zahájí neprodleně řízení podle odstavce 2 čl. 108 SFEU. Tedy vyzve zainteresované strany k podání připomínek a rozhodne, že podpora poskytovaná některým státem nebo ze státních prostředků není slučitelná s vnitřním trhem podle článku 107 SFEU nebo že je zneužívána.

30. Postup Komise při posuzování slučitelnosti zamýšlené státní podpory s vnitřním trhem se přitom v mnohém podobá prověřování dopadů spojení podniků. Jde o dvoufázovou proceduru, kdy v její první fázi jde o předběžné posouzení, jehož cílem je oddělit podpory na první pohled „neškodné“ od těch potenciálně problémových. I lhůta a fikce souhlasu v případě, že se Komise včas nevyjádří, jsou zde podobné.
31. Vzhledem ke složitosti některých případů se mohou členské státy obrátit na Komisi před samotnou oficiální notifikací ve smyslu čl. 108 odst. 3 SFEU. V rámci této neformální procedury, která je nazývána jako prenotifikace, může členský stát s Komisí projednat, jaké informace po něm při posuzování dotčené podpory bude Komise vyžadovat. To má za cíl vést členské státy k lepším a úplnějším oznámením (notifikacím) státní podpory a zrychlit následné formální řízení, resp. přijmout příslušné rozhodnutí ve lhůtách stanovených sekundárními právními předpisy. V rámci prenotifikace přitom členské státy mohou rovněž s Komisí projednat právní a ekonomické aspekty navrhované státní podpory, což může být obzvláště významné v případě složitých otázek.
32. V každém případě ovšem fáze prenotifikace bezprostředně předchází samotné notifikaci ve smyslu čl. 108 odst. 3 SFEU a lze jí považovat za součást řízení (v širším slova smyslu) ve věcech posuzování slučitelnosti státních podpor s vnitřním trhem EU.
33. Shora zdejší soud zdůraznil, že je to žadatel, který formuluje svoji žádost o informace, ze které je třeba vycházet. Na druhou stranu po žadatelích o informace, kteří jsou zpravidla právními laiky, nelze spravedlivě požadovat, aby byli schopni rozlišovat detaily mezi blízkými procedurálními instituty, tak jako nyní mezi notifikací a prenotifikací v rámci řízení o posouzení slučitelnosti státní podpory s pravidly vnitřního trhu. Žalobcovu žádost o informace ze dne 4. 1. 2017 formulovanou v bodě 2) této žádosti je třeba vyložit tak, že žalobce žádal o poskytnutí fotokopií všech dokumentů zaslaných české straně Komisí, které obsahovaly upozornění ze strany Komise na povinnost notifikace čistých nákladů za rok 2013, které byly žalovanému zaslány před prenotifikací (popř. notifikací) příslušné státní podpory.
34. V projednávané věci je tak nyní podstatné posoudit, zdali dotčená státní podpora byla prenotifikována (resp. notifikována) či nikoliv. Na tomto místě soud opakovaně zdůrazňuje, že při posuzování žalob na ochranu před nečinností vychází ze skutkového stavu, který zde je v době vydání soudního rozhodnutí.
35. Žalobcovu žádost se týkala státní podpory, kterou Komise posuzovala v rozhodnutí ze dne 19. 2. 2018 C(2018) 753 final, SA.45281 (2017/N) a SA. 44859 (2016/FC). Toto rozhodnutí přitom bylo napadeno u Tribunálu, který ve věci rozhodl rozsudkem dne 15. 10. 2020, sp. zn. T-316/18. Z tohoto rozsudku jednoznačně plyne, že státní podpora ve formě čistých nákladů za rok 2013 byla prenotifikována Komisi dne 28. 8. 2017 (bod 47 rozhodnutí Tribunálu) a notifikována dne 18. 12. 2017 (bod 54 rozhodnutí Tribunálu).
36. S ohledem na shora uvedené tak nelze žalovanému přisvědčit, že by žalobcovu žádost o informace bylo lze vyřídit pouze s ohledem na to, že státní podpora ve formě čistých nákladů za rok 2013 nebyla notifikována (resp. prenotifikována). Soud proto uzavírá, že

v nyní posuzované věci byly skutečně naplněny stížnostní důvody podle § 16a odst. 1 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., neboť žalovaný jako povinný subjekt neposkytl v reakci na žádost všechny požadované informace pod bodem 2) žádosti, aniž by současně ve vztahu k nim vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Se zřetelem k tomu, že ze spisu nijak nevyplývá, že by žalovaný v mezidobí žalobci požadované informace poskytl (žádný z účastníků takovou skutkovou okolnost netvrdí), Městský soud v Praze podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí shledal, že žaloba je důvodná.
38. Výrokem I. tohoto rozsudku proto městský soud žalovanému uložil povinnost vydat ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 23. 6. 2019 o informace, a to v části, ve které žalobci nebyly požadované informace dosud poskytnuty. Žalovaný tedy posoudí Žádost v rozsahu části informací požadovaných pod bodem 2) žádosti, tj. informací o tom, zda žádosti o notifikaci poskytnutí státní podpory, která vyplývá z rozhodnutí ČTÚ o výši čistých nákladů za rok 2013, přecházelo upozornění ze strany Komise a dále pak (pokud takové upozornění existovalo) poskytl fotokopie všech dokumentů zaslaných české straně Komisi, v nichž se takové upozornění objevilo. Žalovaný v 15denní lhůtě žalobci požadované informace poskytne, nebo vydá rozhodnutí o žádosti podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.
39. Výrokem II. tohoto rozsudku rozhodl zdejší soud o nákladech řízení o žalobě. Tento výrok se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byl procesně úspěšný žalobce. Náklady nezastoupeného žalobce tvoří pouze soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.
40. Výrok III. tohoto rozsudku stran vrácení soudního poplatku vychází z § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), podle něhož soud vrátí přeplatek, bylo-li na poplatku zaplacen více, než činila poplatková povinnost. V projednávané věci přitom žalobce zaplatil (kolkovými známkami) 3000 Kč; poplatek za žalobu proti nečinnosti správního orgánu je však zákonem stanoven ve výši 2000 Kč [dle položky 18 bod 2 písm. d) zákona o soudních poplatcích]. Soud vrátí přeplatek ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

Poučení:

Proti výrokům I. a II. tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pokud jde o výrok III. tohoto rozhodnutí platí, že proti rozhodnutí ve věcech poplatků vydaných soudy ve správním soudnictví není odvolání přípustné (§ 14 zákona o soudních poplatcích).

Praha 26. února 2021

Milan Tauber, v.r.
předseda senátu